Revolten

Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 8. | Fredagen den 24. Januar 1908. | Ugeblad. 5 Øre.

De mange der staar i Restance med Indbetaling til Revolten, i Provinsen og her i Byen, bedes sende Beløbet pr. Postanvisning eller i Frimærker til Redaktør Ipsen, Adolf Steens Allé 7.

Ligbærere

—o—

Nu, da Holger Drachmann er død, kommer de løbende fra alle Sider for at være med til at bære Liget. For der vanker jo altid lidt af Arven. Nogle kravebrystet sig af at høre med til Familien, andre vil være imellem Vennerne, og de fleste melder sig som Partifæller eller bare for en almindelig Ligbærerløn. Men alle sammen slaas de om at komme til at hanke op i Drachmann.

Sandheden er den, at i levende Live hørte han ingen af dem til.

Georg Brandes sagde en Gang i en harmfuld Stund, at Holger Drachmann var Flyvesand. Og det er vistnok det mest træffende, der nogen Sinde er sagt om ham. Drachmann fog som Vinden blæste, fog sammen i store sære Driver, laa der en Tid, lettede saa paa sig igen for en anden Stemning og fog afsted paany, fog i Øjnene paa alle Mennesker, indtil han bunkede sig op et nyt Sted og begravede alt under sin Vælde, — selv kun holdt sammen af Vind og Marehalm, for Flyvesand var han og ikke andet. Og i Flyvesand begraver de nu hans Aske, hvor den vil blive liggende akkurat saa længe, til Havet slaar Urnen i Stykker og hans gamle Herre, Vinden, fejer afsted med hans Rester — en Haandfuld Støv, der ikke mere kan fylde et Hul efter en Sten i Stranden. Han var kun et Menneske.

Men Ligbærerne, de er Partier, de er Arvinger, de er et Lav, som skal have Betaling for den sidste Tjeneste.

Familien haler i Kistestroppen og siger, at han var ikke en Smule Menneskestøv i Vorherres hule Haand, han var en stor Digter, han var paa Finansloven, og der skal Familien nu ind bagefter ham. Vennerne slæber afsted med de høje Hatte i Haanden og lejer Dampskib til en Skagenstur a la Politiken til Vesuv. Forlaget kommer med Sørgeudgave. De socialdemokratiske Politikere og deres Allierede deklamerer Engelske Socialister og kalder ham Fattigmands Ven, skønt Drachmann aldrig var hverken Socialist, fattig eller Fattigmands Ven, men bare fog i mægtige Flyvesandsdriver højt over de Proletarer, der kun var et Vers, ligesom de for hans Ligbærere kun er en Tale. Til Slut kommer alle Patrioterne, som mindes, da han fog over Grænsen dernede, men glemmer, da han naaede langt ud i det Internationale. Forsigtigst er Præsterne, — og dog var han en Tid ogsaa deres.

Om Holger Drachmann da ikke var noget stort? Jo, han var stor ved sin Ærlighed. Han følte sig saa stærkt i Slægt med Naturen, at han var ærlig som den, og det var det, der skabte alle hans Poesier. Naturen tog ham, og han lod den tage sig; han sang snart om Rosen og snart om den demokratiske Kartoffel; han kyssede lige godt den solfyldte Drue og den ædelige Brændevin; han sov i en duftende Høstak og i en lummer Ægteseng; han løb paa Landevejen, og en Dag løb han til Hoffet; alt som Vejret var til. Han var kort sagt et Æventyr med hundrede Ansigter som Flyvesandets.

Men derfor lignede han heller ingen af dem, der nu løber med Liget. De er smaa, for de er beregnende, men aldrig ærlige. De er i Slægt med Civilisationen, de er ikke i Slægt med Naturen. De er Demokrater, medens han havde Landstrygerens frie Adelsblod i sig. De er alle sammen avlede paa en Lørdag Aften, en Koneaften, medens han syntes undfanget i en Elskovsrus til Sang af Nattergale i Stedet for til Sang af et Vækkeur.

Nej, han tilhører ingen af dem, der nu render rundt og siger: Her er vi med Erichsen!

Arbejderrisiko

I Frankrig maa de socialdemokratiske Rigsdagsmænd forpligte sig til at afgive en Del af deres Diæter — som er paa 25 Francs om Dagen — til Partiagitationen.

Nu meddeler de franske Aviser, at tre socialdemokratiske Rigsdagsmænd er bleven udelukkede af Partiet, fordi de har nægtet at afgive 3000 Francs af deres Diæter til Partiet.

Den Risiko er vore Repræsentanter ikke udsatte for. De beholder altid det hele.

Pligtens Offre

Social-Demokraten anbefaler varmt en Serie belærende Foredrag for Arbejdsløse.

Spænd Remmen ind!

Lyngsie og Arbejdernes Penge

—o—

II.

Paa Forlig med Storborgerne.

Hr. Lyngsies offentlige Liv har været en eneste lang Kritik af det Regnskab, Kapitalisterne skylder Arbejderne. Vel, det kan vi kun ære ham for.

Men nu det Regnskab, han selv skylder Arbejderne?

Herom skriver Formand P. Poulsen i „Arbejdsmanden" for November 1907:

„Vi har sagt og skrevet, og vi gentager det her, **at der ikke er afholdt en eneste Kongres siden 1898 og indtil nu, uden at Arbejdsmændenes Repræsentanter fra det hele Land med Hensyn til Regnskaberne er bleven ført bag Lyset**, og vi anmoder Lyngsie om i sit Fagblad at paavise en eneste Ting af det vi har sagt og skrevet, som ikke er i Overensstemmelse med Rigtigheden, eller, om han hellere vil lægge an Sag imod undertegnede, og jeg skal da overfor Retten med gode og gyldige Beviser godtgøre Rigtigheden af, hvad jeg har sagt og skrevet. Og for at retlede Hr. Lyngsie, skal jeg kort gentage, hvad jeg har skrevet om hans Regnskabsvæsen:

I 1898 blev der forelagt Kongressen baade et Forbundsregnskab og et Strejkeregnskab i **urevideret Stand** og slet intet Margarineregnskab, og det Margarineregnskab, der var bestemt for Kongressen, kom aldrig frem.

Strejkeregnskabet udviste et Overskud paa 12,666 Kr. 91 Øre, og dette Overskud overførtes paa Hovedregnskabet og derfra overførtes det til Margarinefabriken 12,476 Kr. 50 Øre. Altsaa Medlemmerne blev i Somren 1898 paalignet over 12,000 Kr. til Strejker, men Pengene gik til Margarinefabriken uden Bevilling, uden Lovhjemmel. Disse mærkværdige Regnskaber skulde senere forelægges en Kongres, men blev det aldrig. **Margarineregnskabet, der udviste et Underskud paa 16,458 Kr. 30, kom aldrig frem.** Hvorfor?

Derimod blev der fremlagt Kongressen i 1900 et andet Margarineregnskab, der var 3 Maaneder ældre end det første, og dette udviser **et Underskud** paa 64,566 Kr. 40 Øre. Hvordan hænger det sammen?

Fra 1900 til 1902 blev der taget 140,000 Kr. af Forbundskassen og anbragt i Margarinefabriken, og tillige kautionerede Hovedbestyrelsen for 75,000 Kr., men Regnskaberne indeholdt ikke en eneste Oplysning om, at saa store Summer var taget ud af Forbundskassen, hverken Hovedbestyrelse eller Revisorer havde meddelt os noget derom, de var enige om at dreje alle os andre en „Voksnæse". Var det ærligt Spil, Hr. Lyngsie?

For Kongresserne i 1902 og 1904 forelagdes (altsaa i 4 Aar) ingen Margarineregnskaber men kun nogle Aarsopgørelser understrevne af Direktøren og Bogholderen, og disse Opgørelser blev **taget til Efterretning.**

I 1904 var der igen gjort et lille Greb i Forbundskassen paa ca. 23,000 Kr., uden at nogen af de Delegerede fik nogen Oplysning derom, først 14 Dage efter Kongressen blev de opført paa et Kvartalsregnskab som **udestaaende Fordringer.**

I 1906 gentog det samme artige Spil sig — ingen Oplysninger om hvormange Penge der var brugt af Forbundskassen, der var mange, men hvormange ved vi ikke, men efter det manglende Rentebeløb at dømme mellem 70 og 80,000 Kr. — maaske flere — Tanken har jo frit Spillerum, naar Oplysninger mangle. Og Margarineregnskabet for 1906 — noget mere skamløst har vi aldrig set."

I en anden Artikel i samme Nummer af Arbejdsmanden skriver Hr. Poulsen:

„Lad mig slutte med at erklære, at hvis det er falsk Regnskab at opføre Summer som Bank- og Kassebeholdning som ikke er tilstede hverken i Banken eller i Kassen, saa er de fleste af de Forbundsregnskaber baade Kvartalsregnskaber og dem der er forelagt Kongresserne — falske. Og jeg anmoder Lyngsie om at anlægge Sag mod mig, og jeg skal da overfor Retten, med gode Beviser dokumentere Rigtigheden af min Paastand."

Det skamløse Regnskab.

Det Margarineregnskab for 1906, det vil sige Aarsopgørelsen 1904—1905, som Hr. Poulsen benævner det skamløse, blev ifjor offentliggjort i „Korsaren" og gik derfra over i andre Blade. „Korsaren" stemplede Regnskabet som kriminelt, og den Beskyldning hæfter ved det endnu.

Aarhus Stiftstidende havde den gode Ide at lade en sagkyndig Mand foretage en regnskabsmæssig rigtig Opstilling af de uhyre Tal og optrykke Rettelserne nedenunder Fabrikens egen Opstilling, der af Bladet betegnedes som **„umulig og kun beregnet paa at stikke de udplyndrede Arbejdere Blaar i Øjnene."**

Fagmanden gjorde opmærksom paa, at i Margarinefabrikens Regnskab var **Udgiftsposter** som Fragt, Handelsomkostninger, Drift og Agitation opførte blandt — Aktiver! Samt at en Agitationskonto paa ca. 36,000 Kr. var opført baade som Udgift og — Indtægt! Og Aarhus Stiftstidende sluttede med at spørge: Hvor er Pengene henne?

Ja, hvor er Arbejdernes Penge henne? De er vel nok gaaede i de rigtige Lommer, ligesom Kommunens, Borgernes Penge i sin Tid gik i P. Holms Lommer. Og da de ærke-godmodige danske Arbejdere gav ham en fyrstelig Begravelse og Mindestøtte i Stedet for Skamstøtte, saa er der vel ikke andet for, end vi maa hædre de Bedragere, som er løbet med Arbejdernes Penge.

Lad os gøre dem til Borgerrepræsentanter, til Rigsdagsmænd! Lad os holde Jubilæumsfester for dem i Bourgeoisiets Selskabslokaler! Lad os overrække dem Pengebeløb — de Fattiges Penge! Lad os skillinge sammen til et Maleri af dem og hænge dem paa vores Væg som fortjente Mænd! Og lad os endelig glæde os over alt det, som det ellers koster Arbejderne kontant at se deres Førere gaa paa Forlig med Storborgernes Politikere, alliere sig med dem, komme til Taffel med dem og dele Rovet med dem!

Proletarer, en Statue for de Mænd, der først tog Jeres Penge og siden spyttede Jer i Øjnene!

Kapitalisme

Rapport fra Hovedkontoret

I en Nytaarsoversigt fortæller Social-Demokraten, at de samvirkende Fagforbund nu tæller ca. 90,000 Medlemmer med en Formue af $36\frac{1}{2}$ Kr. pr. Mand eller ialt over $3\frac{1}{4}$ Mill. Kr.

Heraf henlægges mindst 7 Kr. aarlig pr. Medlem til Strejkefonden, altsaa op imod 700,000 Kroner.

Arbejdsløshedskasserne har i Fjor udredet ca. 300,000 Kr. Fra næste Aar faar de Statstilskud, idet Staten — hvad S. D. fortier — er mægtig interesseret i at opretholde den Form for Arbejderbevægelse, vi har her hjemme, hvor der er skabt to stærke kapitalistiske Organisationer, Arbejdernes og Mestrenes, som holder hinanden Stangen og derved gjør Kapitaliststaten tryg. Det er da rimeligt, at den støtter begge Organisationer, hvilket jo netop sker oppe i Rigsdagen, og nu sidst skete ved Loven om Tilskud til Arbejdsløshedskasser.

Om det Elendighedsniveau, der skabes ved denne Alliancepolitik med Storborgerne, skriver S. D. — naturligvis med Fortielse af Sammenhængen — følgende:

„Den forrykte Pengekrise, som Rockefeller og andre Millionærer bragte over Amerika, naaede ogsaa os. Renten steg, og i de sidste Maaneder har mange Arbejder været lammede. Arbejdsløsheden har derfor været voksende særlig i København, og Murerne har til Eks. nu 750 Arbejdsløse mod 250 ved samme Tid i Fjor. Malerfaget og Snedkerfaget er ogsaa haardt ramt, medens Smedeforbundet kun (!) har 800 Arbejdsløse nu, hvilket er 76 flere end paa samme Tid i Fjor."

Ja, saadan er det netop, — Millioner af fattige Menneskers Penge øst ud for Aar efter Aar at holde et usselt Liv i Strejker og Arbejdsløshed og derved gøre den socialdemokratisk-kapitalistiske Stat stærk.

Bejlere til Kvinden

—o—

Alle Blade bejler i disse Dage til Kvinden, skriver Social-Demokraten. Det er i Anledning af Lovforslaget om Kvindens Valgret. Men hun skal selv betale for den Fornøjelse, 10 Øre i Skat om Ugen for at være med at stemme!

Og Socialen er dum nok til at skildre Resultatet saaledes:

„Tjenestepigen bør ofre en 10 Øre om Ugen.
Fabriksarbejdersken bør ofre denne Sum!
Vaskerkonen tør ikke staa tilbage!
Alle gifte Kvinder, hvis Mænd har 800 Kr. i aarlig Indtægt, sig til Manden: Sæt Dig i Skat! For 10 Øre om Ugen erhverver vi os begge Stemmeret!

Nu spørger alle: Hvorledes vil Kvinderne benytte den Valgret, som de endelig har tilkæmpet sig, hvis Loven gennemføres i Rigsdagen? Valgets Udfald vi sikkert vise: Kvinderne stemmer i alt væsentligt som Mændene af deres Stand.

Kapitalistklassens Kvinder møder og stemmer imod en forbedret Alderdomsunderstøttelse, imod forbedret Skoleundervisning, imod alle moderne, humane Indretninger. Antisocialisternes Hustruer, en Mængde ældre Frøkener, Enker efter bedrestillede Mænd, Kvinder, som er under Missionens Paavirkning, vil danne Reaktionens Hale. Og disse Kvinder vil møde mandstærkt".

Ja, der har vi det; de uformuende Tjenestepiger, Fabrikarbejdersker og Vaskerkoner vil ikke saa mere for deres fattige 10 Øre om Ugen i Skat end de uformuende Arbejdere har faaet. Der er for mange paa den anden Side. For Social-Demokraten gaar jo selv til Valg sammen med Kapitalistklassens Kvinder, med Antisocialisternes Hustruer, ældre Frøkener, Enker efter bedrestillede Mænd, Kvinder under Missionens Paavirkning og Reaktionens Hale.

Og som Socialen meget rigtigt skriver: disse Kvinder vil møde mandstærkt.

Hvad faar Arbejderkvinderne saa for deres 10 Øre om Ugen? Ja, de faar maaske valgt den smukke A. C. Meyer. Men han er nu ogsaa yndig, Revolutionslammet! Smukke Ven!

Det frie Arbejde

VI.

Maa vi være her?

Altsaa, hvordan kan der drives socialistisk Produktion gennem frit Arbejde og fri Sammenslutning, naar der ved Siden af vedbliver at bestaa socialdemokratisk-kapitalistiske Pengestater?

Ja her er selvfølgelig en Vanskelighed. Den klares ikke ved at anføre, at man har set Republiker bestaa ved Siden af Kongedømmer, Lande med Parlament ved Siden af Lande med despotiske Fyrstehuse. Da Socialismen er en Ophævelse af alle de Autoritets-Institutioner, der er Grundlaget i ethvert af de nævnte Statssamfund, vil et Samkvem med dem eller blot en Tilladelse til at eksistere iblandt dem kunne støde paa Modstand.

Men dertil er nu for det første at bemærke, at Socialismen venter sine Idéer udbredte i alle civiliserede Lande, saa at selv om Realisationen af dem foreløbig kun sker paa et enkelt Sted, er Vejen for dem dog forberedt overalt. De saakaldte frie Statsforfatninger har gaaet deres Sejersgang paa denne Maade; ingen tvivler om, at de med Tiden vil naa ogsaa Rusland og Tyrkiet. Vel halter som sagt denne Sammenligning, og de andre, der kunde findes frem, vilde ogsaa gøre det; men saa kan man heller ikke tænke sig Fremtiden, at et Forsøg paa at danne et socialistisk Samfund skulde blive ligefrem forbudt.

Vi ser jo da ogsaa, at Landbrugsminister Ole Hansen har tilbudt — rigtignok som en Vantro — at give Jord til et saadant Forsøg. Og ved Lejlighed skal vi fortælle, hvordan socialistiske Produktionsforetagender allerede er prøvede i andre Lande, tildels med Held.

Dersom et Lands Befolkning naaede til den Overbevisning, at nu vilde man leve paa socialistisk Vis, lod andre Nationer dem i Fred. Selv Nutidsmennesker tror jo paa Nobverstaternes Ophør. Antagelig vil smaa Nationer gøre det første Forsøg og maa kunne holde en venskabelig Forbindelse vedlige med Nabostaterne, udveksle Varer med dem, besørge Transittrafiken, o. s. v.

Vi skal nævne et morsomt Tilfælde fra vor egen Tids Historie. Der eksisterer her i Evropa en lille bundhæslig Stat, hvis Tilværelse helt er baseret paa Spil. Det er Fyrstendømmet Monaco. Men Frankrig har jo ikke ødelagt denne Bule, hvor hver eneste Borger lever af at skaa deres Medmennesker? Dersom nu disse 13—14,000 Mennesker kalte „det bestaaende", Spillebanken og Fyrsten paa Porten og grundede et Samfund paa Fællesejendom gennem fælles frit Arbejde, mon Frankrig da pludselig skulde stemple dem som farlige og falde over dem?

Eller havde ikke Transvaal og Oranje staaet sikrere, dersom de ikke havde haft samme militaristisk-kapitalistiske Statsform som England?

Nej, saa længe ruinerede Spillere ligger og skyder sig i Monacos prægtige Parkanlæg, og Fyrsten og Beboerne bliver hovedrige af al denne Elendighed, uden at det „civiliserede" og „kristne" Evropa løfter en Haand mod den lille Nation med Klor Knægt i Spidsen, saa længe tør vi tro paa Ole Hansens Tilbud.

Ulykken er kun, at der her hos os er lutter vantro kapitalistiske Socialdemokrater og meget faa Socialister.

(Fortsættes.)

Hans Jæger

kommer hertil i Februar. Han har udtaget Patenter paa en Flyvemaskine og vil antagelig søge Kompagniskab med Ellehammer.

Valg-Samaritanen

Arbejdernes Bryggeri Stjernen — der for Resten slet ikke er Arbejdernes men ejes af nogle Aktionærer — udlover 50 Øre til Socialdemokraternes Valgfond for hver Tønde Stjerneøl de Herrer drikker i Januar, Februar og Marts. Saa nu kan Arbejderne ligefrem bælge Valgresultater i sig, — hvis de da kan betale det og taale det.

Vi synes nu, at det var bedre om det Bryggeri, der pynter sig med Arbejdernes Navn, forærede Øl til de Arbejdsløse og til Samaritanerne, — det vil sige til de rigtige Samaritaner.

Forliget

Den politiske Karrusel

Det er kosteligt hvor de allierede socialdemokratiske og radikale Presseorganer i disse Dage skaber dem forargede over Regeringens Valgretsforlig med de Moderate og de Frikonservative.

Der er bag denne forlorne Indignation en Understrøm af Glæde hos d'Herrer Wiinblad og Ove Rode, fordi J. C. Christensens og Grev Frijs's Forligsbestræbelser ikke er endt i en Konflikt, der saa maatte have en Landstingsopløsning til Følge. Socialdemokratiet har ganske vist lovet Regeringen Støtte i en saadan Kamp mod Landstinget, men inderst inde har Demokratiet ønsket og haabet, at det skulde ende som det altsaa nu er endt: i Forlig. Det vilde nemlig være til større Gavn for Demokratiets Politik, naar de som nu kan optræde som Angribere.

At dette ikke er en Formodning men en Kendsgerning, har vi Bevis for gennem en Udtalelse af en af Alliancemændene Dr. Starcke, der kort efter Ministeriets Sprængning talte om den politiske Situation i den radikale Ungdomsklub. Dr. Starckes Ord lød saaledes: „Det gælder for Demokratiet om saa hurtig som muligt at faa Regeringen drevet over til Højre."

Altsaa er Valgretsforliget Vand paa Demokratiets Mølle, og der er en god Portion Komediespil med i Forargelsen i Alliancepressen, der raaber i Kor: Se nu viger Regeringen bort fra Venstres gamle Program for at tækkes Greven og faa hans Hjælp. Nej, Vælgere, slut Jer til os, her finder I de urokkelige Mænd med de faste Standpunkter, vi hader al saadan Forhandlings-, Forligs- og Kompromispolitik. Hos os finder I de Mænd der vil være trofaste mod deres Idéer, som kort udtrykt bestaar i at arbejde for de Smaa i Samfundet!

Svaret herpaa burde være dette: Løgn, Hykleri! Thi ethvert tænkende Menneske maatte kunne indse, at unaturligere Alliance end den mellem Fabrikanter, Officerer, Præster, altsaa Kapitalister, Overklassemennesker, paa den ene Side, og Arbejderrepræsentanter paa den anden Side, unaturligere Alliance siger vi findes ikke. At derimod Regeringspartiet og en Fløj af Højre finder hinanden er langt mere forstaaeligt.

Naar Alliancen mellem Socialdemokrater og Venstremænd opretholdes, sker det kun ved en gensidig Tagen-Hensyn. Socialdemokratiet maa tilpasse sit Program efter Venstres Smag. Det bliver ikke Arbejderpolitik, det bliver Pærevælling, naar Arbejdere og Arbejdsgivere slutter Alliance. Politik kan overhovedet aldrig blive Fasthed og klare Standpunkter; derfor ser vi jo ogsaa, hvorledes Førerne skifter Pladser paa den politiske Karruselbane. Det gælder for dem om ikke at komme for langt ud, saa de bliver slynget af, de vil alle sammen blive ved med at køre rundt og rundt igen, der vanker jo 1800 Kr. for hver Omgang!

At paavise hvorledes alle vore Politikere i Tidens Løb har skiftet Anskuelser, vilde tage for megen Plads, vi maa nøjes med nogle Eksempler. At de gør det, har vi forresten Borgbjergs Ord for; da han for et Par Aar siden blev angrebet i Rigsdagen, fordi han var kommet i Modstrid med sin Fortid, svarede han: „Det er kun Guder og Taaber, der ikke skifter Mening." At dømme efter den Afgudstilbedelse, hvormed Vælgerbefolkningen dyrker Politikerne, skulde man vel nærmest henregne disse til Guderne, — hvis de altsaa ikke bestandig var i Svingning fra det ene Standpunkt til det andet.

En interessant Fremtoning er Zahle, den skuffede Ministerærgærrighed; han har en helt anden Kulør, end da han for 4 Aar siden stod frem og forsvarede alle Krigsminister Madsens „Svinderier" mod K. M. Klausen og Borgbjerg, som han nu er søde Venner med.

En Prokurator af samme politiske Farve er Krabbe. Er der noget Menneske, der er i Tvivl om Grunden til, at han er havnet i Rebellionen? Nej, den kan kun søges i at han ikke blev Justitsminister.

Og den overdekorerede Hr. Rordam, der ogsaa tilhører Partiet som vil afskaffe Ordner og Titler, han har sunget alle politiske Stemmer ligefra den mest glasklingre Højretenor til den dybeste Rebelbas. Det er tre af de vigtigste Politikere i Rebelpartiet; saa kan man forstaa, at Odenseprogrammet aldrig bliver andet end knyttede Næver i Bukselommerne.

I de andre Partier findes der mange lignende holdningsløse Personer. Der er Højres Sprecelstallmester Dr. Birck, som nu tumler om i alle Højreblade; han debuterede i — Socialdemokraten!

Saa er der den gamle Akrobat P. Knudsen; han har slaaet et baglænds Flickflack fra de Nationalliberale til Socialdemokratiet. At han har kunnet udføre en saadan Præstation, kan man kun forklare sig, naar man erindrer, at P. Knudsen den Gang var ung og betydelig slankere om Maven end nu.

Det er Politikere med saadanne skiftende Meninger, der kaldes Folkets Tillidsmænd. Ubegribeligt at Mænd hvoraf ingen er under 30 Aar, gider følge og stemme paa disse svingende Penduler!

Maskinarbejder.

Den socialistiske (anarkistiske) Koloni.

Paa talrige Forespørgsler skal vi svare, at saa snart det ist Tilslutningen og Offervilligheden er muligt at faa dannet en Forening til Studiet af socialistisk Produktion og Start af en socialistisk Koloni her i Landet,, vil en saadan Forening træde offenlig op.

Det næste Skridt bliver da, at Landbrugsministeren tages paa Ordet; han har som bekendt lovet i Rigsdagen, at han vil støtte et saadant Koloniforsøg. Hans Bevæggrund er den, at han ligesom Socialdemokraterne ikke tror paa den socialistiske Produktionsforms Mulighed. Vor Bevæggrund til at tage ham paa Ordet er den, at vi i Modsætning til Socialdemokraterne holder fast ved Karl Marx's Idéer og ikke løber over til Kapitalisterne.

Men de mange, der her medt sig paa vor Side, maa dele Arbejdet og Besværlighederne med os. Slut Jer sammen om Revolten, skaf den Udbredelse, og den Dag, da Revolten er sikret, kan vi straks samle os om Forslaget til Dannelsen af en socialistisk Koloni.

Men hvis nogen vil hjælpe os med offenlige Møder om denne Sag allerede nu, bedes de melde sig.

Militarisme

Frem med Revolverne

Dansk Politiforening, der tæller 98 pCt. af Politifunktionærerne udenfor København, har til Justitsministeriet indsendt et Andragende om, at Politiet i Købstæderne og Landjurisdiktionerne maa blive udrustet med Sabel og Revolver.

Politiken og Social-Demokraten spiller begge to Komedie i den Anledning; de giver de forbavsede.

Men der er slet ikke noget at forbavses over. Vi lever under et almindeligt Slagsmaal, en almindelig Militarisme, hvor Soldaterne er de fredeligste, for de slaas i hvert Fald aldrig. Men alle andre Steder er det Kamp paa Livet: Kapitalisterne slaas indbyrdes paa Børsen og Butik mod Butik, foruden at de slaas med Arbejderne; og Arbejderne slaas indbyrdes om Arbejdet og samlede mod Kapitalisterne. Alt er modsatte Interesser og hadefuld Konkurrence.

Nu kommer den Smule Politibetjente og vil have Sabel og Revolver. Lad dem i Guds Navn faa begge Dele, her bliver hverken værre eller bedre for det. Ja vi kunde saamænd udmærket tænke os alle Soldaterne borte, — her blev endda ikke bedre.

Det er nemlig slet ikke den uniformerede Militarisme, der er Ulykken; for ganske vist er Soldater og Politi dyre, men de er ellers de skikkeligste. Nej, den Militarisme vi skal til Livs, det er den civile, den vi selv hver Dag er med i, den Karl Marx pegede paa: det almindelige store meningsløse Slagsmaal om den Føde, som der er nok af.

Et Besøg paa Ebberødgaard

Kommer Idioterne i Himlen?

Forleden var jeg nede at bese Aandssvageanstalten Ebberødgaard, der ligger lunt og kønt mellem høje skovklædte Bakker en halv Mils Vej fra Birkerød Station.

De mange Bygninger, der tilsammen danner Aandssvageanstalten, udgør en hel lille interessant By for sig. Foruden Hovedbygningerne og Funktionærboliger, der giver de 600 Patienter og Funktionærer Husly, er her store praktisk indrettede Stalde til et Par Hundrede Køer og lige saa mange Svin. Vaskeriet er en Seværdighed; her vaskes, vrides og tørres Tøjet automatisk. Bageriet er yderst hygiejnisk indrettet; Folkene, der er beskæftigede her, faar først Adgang, naar de har været i Bad. Overalt er der Orden og Renlighed.

Paa vor Vandring rundt kommer vi over den lille trekantede Kirkegaard, hvor alle Gravene er fuldstændig ens. En lille graamalet Jernplade meddeler Navn, Fødsels- og Dødsdato paa den, der her fandt den Hvile, som alle Mennesker ønsker saadanne Stakler jo før jo hellere.

„Her er en Del kendte Navne iblandt," siger jeg til min Ledsager, en af Anstaltens Funktionærer. Saa er Samtalen inde paa Emnet Slægternes Degeneration, og han fortæller mig, at der er en Komtesse mellem Patienterne. Hun har sin egen Villa og Selskabsdame, der betales 2000 Kr. for hende, men hun koster Staten 6000. „Ja her er forresten flere af Landets aristokratiske Familier, der har Børn paa Ebberødgaard. Estrup, Ekskonsejlspræsidenten, har en Søn her."

Saa staar vi i den store Spisesal. Idioterne er bænkede ved lange hvidskurede Borde. De store typiske Hoveder med det tætte stiftstrittende Haar er bøjet ned over den emaillerede Jærntallerken, og de paafaldende mange skele og vinde Øjne stirrer i Maden, der sluges med stor Graadighed. Et Billede paa Væggen, det eneste, fanger min Opmærksomhed. Det forestiller Jesus. Hvad har nu de Mennesker tænkt, der har anbragt dette Billede her?

Ja hvorledes kan et ortodokstroende Menneske forklare mig, at Gud er en retfærdig og algod Gud, naar han lader saadanne Væsener fødes? Skal disse Stakler fortabes? Ja for vi lærer jo, at vi kun kan faa det evige Liv gennem Troen paa Jesus. Men nu Idioter, der fødes ude af Stand til at tænke eller tro nogetsomhelst, tager Gud dem tilbage som uansvarlige? Saa maa der altsaa komme Idioter i Himlen. Men hvordan kan en retfærdig Gud lade nogle dø uden Ansvar, andre med Ansvar. Hvorfor blev vi saa ikke Idioter alle sammen, saa var vi jo sikrede Naaden og det evige Liv?

Jeg fremsætter disse Spørgsmaal i ramme Alvor. Er der mellem Revoltens Læsere en Troende, der vil besvare dem, er jeg ham taknemmelig.

J. W.

Der staar mere Tekst i Revolten end i et 2 Øres Blad, hvor over det halve er Annoncer.

Der er mere Forstand i at give 5 Øre om Ugen for Revolten, end i at give 2 Øre om Dagen for de andre.

Mænd og Kvinder,

der vil deltage i Oprettelsen af **en Forening til:**

Studium af socialistisk Produktion,

og

Start af en socialistisk Koloni her i Landet,

anmodes om at indsende Navn og Adresse.

Vi vil udbrede Forstaaelsen af, at alle maa lide meningsløst i enhver Stat, hvor ifølge selve Statens Idé Arbejde altid er Konkurrencekamp, og hvor Fællesskabet i Interesser mangler i den Grad, at ikke blot Kapitalisterne kæmper indbyrdes om Udbyttet, men Lønarbejderne kæmper indbyrdes om Arbejdet.

Staten skal bort, for at Samfundet kan bevares. Pengene skal bort, for at det frie Arbejde kan indføres.

Revolten.

Revolten udleveres fra Trykkeriet Nørrevold 78 Fredag fra Kl. 7—11 og 3—4 samt øvrige Hverdage fra Kl. 9—11.

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Værentzens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.